

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Οι τελευταίες στιγμές του Αυτοκράτορος Άδριανού. — Τò επιτάφιο τής Μαργαρίτας τής Αυστριακής. — Πώς πέθανε ο Κλόποτοκ. — Ο θάνατος ενός γενναίου Μαρκησιού. — Τò τελευταίο ποίημα τού Σενιέ. — Επιστημονικοί θάνατοι. — Ο θάνατος τού ποιητò Μαλέριμ, κλπ κλπ.

Κάποια μυστηριώδης δύναμις θά ύπάρξη, φαίνεται, στήν ποιήσι αν κρίνωμε από τò γεγονός οτι πολλοί άνθρωποι, τς τελευταίες στιγμές τής ζωής των, όταν ή γλωσσάδα τού θανάτου άπλώνεται στά χείλη τους, συνθέτουν ή άπαγγέλλουν στίχους. Ο Αυτοκράτορ Άδριανός πεθαίνοντας έκανε τήν περίφημη προσφώνησι στή ψυχή του που άρχίζει έτσι : « *ηγχοϋλα αδιναμη γλωμη, εμμησταν κοσμο...* » κ.τ.λ. Ο δε Λουκανός, ο συγγραφέας τής «Φαρσαλίδος» τού γνωστού λατινικου έπους, όταν έδωκε διαταγή ο Νέρων να τού κόψουν τς φλέβες, ξεψύχισε άπαγγέλλοντας κάποιους στίχους από τò έργο του που περιέγραφε τήν άγώνα ενός άποθνήσκοντος στρατιώτου. Και ο Πετράριος έκανε τò ίδιο...

Η Μαργαρίτα ή Αυστριακή κάποτε που ενινδύνευσε να πνιγη από τρικυμία, έσονθησε τò εξής επιτάφιο για τόν έαυτό της :

Έγταθθα κείται ή Μαργκό, ή χωριτομένη δεσποινίδα, Που δυο φορές παντρεύτηκε και πέθανε παρθένα.

Η Μαργαρίτα είχε άραβωνιαστεί με τόν Κάρολο τόν 8ο τής Γαλλίας ο οποίος όμως τήν είχε έγκαταλείψει. Έπειτα άραβωνίαστηκε με τόν διάδογο τής Ισπανίας, τò επιτάφιο της δε τò έσύνθεσε, σε ώρα τρικυμίας, όταν πήγαινε στήν Ισπανία, για τήν τελευταία των γάμων της.

Ένας γερανός ποιητής, ο Γκλάιμ, έσονθησε στήν κλίνη του θανάτου του, με συλλογή λυρικών ποιημάτων «Τελευταίες Ωρες» έπιγραφομένην. Ο θάνατος τού μεγάλου θρησκευτικου ποιητò τής Γερμανίας, Κλόποτοκ, ύπηξε ποιητικώς έτσι : «Έβαλε και τò άπληγείλιαν λίγο πριν πεθάνει, μερικους από τούς ώραίωτερος στίχους τής «Μεσσιάδος» του, τού έπους όπου ειχε εξιστοήσει τόν βίο και τή πάθη του Χριστò.

Ένας γάλλος ευπατριώδης ο Σαοτελέο ο οποίος έκαρτομήθηκε στήν Σκωτία, άρνήθηκε να έκτελέση τὰ θρησκευτικά του χρέη τς τελευταίες του στιγμές, προτιμήσας αντί πάσης άλλης θρησκευτικης προσκομισίας, ν' άπληγείλι ενά ποίημα τού Ρονσάρ. Όταν άνέβηκε στήν ιατρική κατὰ τὰ χείρα του τὰ ποιήματα τού Ρονσάρ και για να παρηγορηθη και καταπνίξη ιδίως τò φόβο του, έδιάβασε τόν ύμνο στό θάνατο, τού μεγάλου συμπατριώτου του τού ποιητò.

Όταν ο μαρκήσιος ντε Μονρούς κατεδικάσθη να κερφώσουν τὰ μέλη του στις πυλές τσεσσάρων πόλεων, ο γενναίος στρατιώτης άπήντησε οτι : « *Λυπότανε που δεν ειχε άρεσκά μέλη για να τὰ κερφώσουν στις πόδες όλων των πόλεων τής Ενώπιης, ως μνημεία τής δόξης τους.* »

Αυτὴν δε άκριβώς τὴν άπάντησι τὴν έστοχούρησε πηγαίνοντας στήν ώρισμένη για τὴν έκτέλεση τὴς κατεδικίας του, δέση. Ο Φίλιππος Στρούτζι, φυλακισθείς από τόν μεγάλο δούκα τής Τσκάνας, Κοσμά τόν Πρωτό, έγωνίριζε τόν χίνδυνο στόν οποίον μπορούσε να εκθέση τούς φίλους του, όσοι ειχάν λάβει μέρος στήν συνομοσία κατὰ τού δούκα, άπ' τς όμολογίες που μπορούσαν να τού άσποπάρουν με βασανιστήρια. Γι' αυτό και άπεράσσε ν' άυτοτονόση. Πριν σκοτωθει δέ με τὴν αιχμηρή του σπαθιοῦ του έχάρχε στόν τόχο εἶταν στήλο που έλεγε : « *Και τὰ κόκκαλα μου θ' άραδίθουν τò μέρος μου για τόν τύρανο* » Ο περιφημος Έλληνογάλλος ποιητής Άνδρέ Σενιέ, που καρτομήθη στή Γαλλική Έπανάσταση περμιένοντας να φθάση ή σειρά του για να τόν σύρουν στήν λαμητόμο, άρχισε να γράφη τò ακόλουθο ποίημα :

« Όπως μὰ τελευταία άχτιάδα, όπως μὰ στερητή πνοή ζερψίδου, εμμηγώνει τò τέλος μιας όμορφης μέσας, έτσι κ' εγώ στα πόδι τής λαμητόμου, δοκιμάζω άκόμη τραγούδια στή λήθα μου, γιατί δε λίγο θάθη και ή σειρά μου. Έως λίγο πριν βασιλέψη άκόμα ο ήλιος, ο ύπνος τού τάφου θάξη σφαλιά κούλα τὰ βλέφαρά μου »

Όπως και έγινε. Ένθ' ο ποιητής χάραξε τὴν τελευταία λέξη τής προφητικῆς του στροφῆς τόν έκάρχεσε ο δήμιος και πριν περάση μετὰ ώρα « ο ύπνος τού θανάτου έσφάλισε τὰ βλέφαρά του ». Ποτέ ώραίωτερη έκφρασις λύπης δεν διεκόπη από τόσο τραγικό περιστατικό. Αυτò που άναρεβόσε ύπηξεν θάνατοι ποιητικòι. Άλλὰ ποιητικά έπέθαναν και πολλοί επιστήμονες. Ο Χάλλεο, φιλόσοφος και γιατρός, τόσο γαλήνια άντίκρισε τόν θάνατο, όστε κρατούσε τόν σφυγγό του ως τὴν τελευταία στιγμή, όταν δέ ειδη οτι πεθαίνει, έγούρισε σ' ένα φίλο του γιατρό, ο οποίος

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οι βασιλείς και ο γάμος

Ρώτησαν κάποτε τόν Μίλωνα γιατί σε μερικά κράτη ένθ' επιτρέπεται εις νέους δεκατεταρτετές να βασιλεύουν, δεν τούς επιτρέπεται και να νυμφευθούν πριν γίνουν 18 χρονών.

— Διότι άπήντησε ο ποιητής, εύκολώτερα μπορεί να κυβερνήση κανείς έθνος όλόκληρο παρά μία γυναίκα !

Η εικών του Ναπολέοντος

Ο 'Αρχιδούξ τής Αυστριας κάποτε που επισκέφθηκε τήν Ιταλία συνήνησε σε μία πόλη ένα στρογγυλό τραπέζι στό κάτω μέρος τής τάβλας τού οποίου ήταν ζωγραφισμένη μία εικών που περιέσταν κάποιαν ένδοξη μάχη καθ' ήν νίκησε ο Μέγας Ναπολέων. Ο 'Αρχιδούξ έσχυσε για να τὴν κυττάξη καλύτερα, τὴν ώρα όμως που έκανε να σηκωθῆ τού έπεσε τò καπέλλο. Οί ακόλουθοί του έτρεξαν άμέσως, για να τò πάρουν και τού τò δώσουν.

— Άφήστε το, αφήστε το, ειπε τότε ο αρχιδούξ. Αυτό που έγινε μου δείχνει, οτι ετσι άσχεπῆς μόνοι ταίριαζει να βλέπω τόν άνθρωπο που εινε ζωγραφισμένος σ' αὐτὴ τὴν εικών.

Ένωσοῦσε φυσικά τόν Μ. Ναπολέοντα.

Απάντησις πληρωμένη

Ο στρατάρχης Μπασομιπέο ειχε χρηματίσει πολλές φορές πρέσβυς. Μία φορά διηγείτο στόν βασιλέα τής Γαλλίας Έρρίκο τόν 4ον πὸς κάποτε έμπηξε στήν Μεδριτή ναβάρρα επάνω σ' ένα ώραίωτοτο μουλαράκι που τού τῶχε στείλει ο βασιλέυς :

— Ω τὴ ώραίω θέαμα θά ήταν, ειπεν ο βασιλέυς να βλέψη κανεις δον έπι ήμίνου !..

— Ωραióτατον, απήντησε ο Μπασομιπέο και τόσο ώραίωτερο μάλιστα καθόσον άντεπροσώπευα τὴν 'Υμετέρα Μεγαλειότητα !..

Πὸς γίνεται ή διάγνωσις !

Ένας περίφημος γιατρός τού Μονάχου πήγε μία μέρα να επισκεφθῆ τούς άσθενείς του συνοδεία τού νεαροῦ βοηθού του, στόν οποιον ήθελε να δείξη πὸς γίνεται μία διάγνωσις.

Οί δυο γιατροί άρχισαν τὰς επισκέψεις των από μία νέα κυρία που ειχε πυρετό. Ο διάσημος παθολόγος έπιασε τὸ χέρι τής κυρίας τής μέτρησης τόν σφγιμόν της και τῆς ειπε « Κυρία μου, πρέπει να τρώτε λιγότερες σοκολάτες ». Όταν βγίκαν πάλι στόν δρόμο ο βοηθός του τόν ρώτησε πὸς με τὴν μέτρημα μόνον τού σφυγγου, κατάλαβε οτι ή κυρία έτρωγε πολλές σοκολάτες.

— Αυτό θα σὰς τò εξηγήσω άμέσως, ειπε ο γιατρός. Όταν θέλετε να εξετάσετε έναν άσθενή, δεν πρέπει να κοιτάζετε μόνον αυτόν, αλλά να ρίχνετε και μία ματιά στήν κάμαρά του. Εγὼ στό δωμάτιο τής κυρίας που εξέτασαμε, ειδα οτι παντού ήσαν σκορπισμένες μομπονιέρες και απέδασα τόν πυρετό στήν υπερβολική κατανάλωσι γλυκισμάτων. Στὴν έπομένη έπίσκεψι λοιπόν θα σὰς άφήσω να κανετε μόνος σας τὴν διάγνωσι.

Ο νεός άσθενής, στόν οποιον ήσαν κατόπι ήταν μία όμορφη νέα κυρία. Ο βοηθός έμέτρησε τόν σφυγγό της και τῆς ειπε σοβαρά : — Κυρία μου, πρέπει να πηγαίνετε λιγώτερο συχνά με τ' αυτοκίνητο !

Όταν βγίκαν πάλι στό δρόμο, ο παθολόγος ρώτησε τόν βοηθό του.

— Δεν μου λές, παιδί μου, τρελλάθηκες ; Εγὼ σου ειπα να σχηματίση τὴν γνώμη σου από τὰ πράγματα που βλέπεις στό δωμάτιο κ' εσύ ειπες στήν κυρία να πηγαίνει λιγώτερο με τò αυτοκίνητο. Γιατί τò ειπες αυτό ;

— Γιατί άπλουστάτα, απήντησε ο βοηθός, κάτω απ' τò χρεσβάτι της, ήταν χαμένος... ένας σφάερο.

Πρωτότυπος έπιγραφή

Στό νεκροταφειον τού Μπροϋκλιν βρίσκεται κερφωμένη στήν είσοδο ή εξὴς έπιγραφή :

« Τάφοι πρωτίστης τάξεως, σε μοναδική τοποθεσία. Θαυμασία θέα προς τὴν θάλασσαν. Άπολύτως ήσυχία. Όποιος επισκεφθῆι μία φορά τού νεκροταφειο μας δεν θα θελήση πιά ποτέ να τò εγκαταλείψη !... »

~~~~~
παρευρισκετο στον θάνατο του και τού ειπε :

— Φίλε μου ή άσθηρία παύει να χτυπά ! και εύθης σχεδόν εξεψύχασε.

Έναν μαθηματικό, τὴν ώρα που άπέθνηξε και δε άνεγνωρίσε πια έκείνους που τόν περιστοιχιζαν, κάποιος από περιέργεια επιστημονική, τόν ρώτησε ποιδ ήτανε μαθηματικώς τò τετράγωνο τού 12. Και ο μαθηματικός απήντησε, χωρίς να ξέρη τίσος και ο ίδιος τ' έλεγε :

— Τò 144 ! Ο άριθμός ήτανε άκριβής.

Για τόν ποιητή Μαλέριμ, ο οποίος άγαπούσε όσο τίποτε άλλο, τὴν ορθοέπεια και τò ευγενικό ύφος, λένε οτι τὴν ώρα τού θανάτου του, επειδή ο ίερεψ τού τόν εξομολογούσε τού παρίστανε τὴν εδδαμονία τής μελλούσης ζωῆς, με χυδαίτες και ταπεινὴς φράσεις, ο καθαρολόγος ποιητὴς τόν διέκρινε λέγων :

— Σιώπησε, γιατί τò άθλιο ύφος σου καταστρέφει τò δνειρό μου για τὴν μελλούσα ζωή !..

